

4ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΡΟΔΟΥ

«ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΞΕΝΟΙ»

9+1 ιστορίες του διπλανού θρανίου

ΡΟΔΟΣ 2019

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Εισαγωγικό Σημείωμα.....	5
2. Η ευσπλαχνία προς τους ξένους.....	7
3. Η φιλοξενία στην Αρχαία Ελλάδα.....	12
4. Το κορίτσι από το Πακιστάν.....	14
5. Ξένος;;;;;; Δε νομίζω!!!!!!!!!!	16
6. Διαφορετικοί αλλά ... ίδιοι!!!!!!!!!!.....	18
7. Και αν σε μαλώσουν μη ντραπείς, ξενάκι είμαι να τους πεις... ..	20
8. Report time with Arafat	22
9. Η ιστορία του Σεπ.....	26
10. Ο δικός μας ξένος.....	27
11. Ένα κορίτσι δύο χώρες	29
12. Τζινέτ σημαίνει ... δύναμη	31
13. Το Γ2 τραγουδά για το μετανάστη, το πρόσφυγα, το ξένο... τους δικούς μας ξένους!.....	34
14. Το αγόρι με τα όνειρα	39
15. Ευχαριστίες.....	45

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

« Ἡ φιλαδελφία μενέτω, τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε·
διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τίνες ξενίσαντες ἀγγέλους.»

Εβρ 13,1-2

Εμπνεόμενοι από το βιβλικό χωρίο της επιστολής Παύλου προς Εβραίους,(κεφάλαιο 13, στίχοι 1-2) και της ερμηνείας του ότι, όποιος φιλοξενεί ξένο ίσως φιλοξενεί άγγελο, έχοντας ως γνώμονα ένα από τα μεγαλύτερα σύγχρονα προβλήματα, την ετεροφοβία και τη μισσαλοδοξία, οι μαθητές του 4^{ου} Γυμνασίου Ρόδου ,ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένοι σε θέματα που άπτονται των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εκπόνησαν αυτή τη δράση μέσα από το μάθημα των Θρησκευτικών.

Μέσα από το πολυπολιτισμικό μαθητικό δυναμικό του σχολείου, σε μια προσπάθεια ενδυνάμωσης της ενσυναίσθησης, το σεβασμό στη διαφορετικότητα και το δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να διεκδικήσει ένα καλύτερο αύριο, επέλεξαν οι ίδιοι οι μαθητές δέκα αλλοδαπούς, έναν σε κάθε τμήμα, συμμαθητές τους, για να προτάξουν την ιστορία τους. Μετά από συνεντεύξεις που πάρθηκαν, προσεγγίστηκε το υλικό ξεχωριστά από κάθε μαθητή ανάλογα με το προσωπικό του συγγραφικό ύφος και από κοινού επιλέχτηκε αυτό που ικανοποίησε περισσότερο το σύνολο του εκάστοτε τμήματος.

Προέκυψε το παρόν πόνημα με 9+1 ιστορίες του διπλανού θρανίου, μια δραστηριότητα με έντονο συναισθηματικό φορτίο, τόσο στη προετοιμασία της όσο και στην ολοκλήρωσή της. «ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΟΙ ΞΕΝΟΙ» αποτελεί μια φωνή ανθρωπισμού και προσταγή για έναν κόσμο ειρηνικό όπου θα δεσπόζει η συνεργασία , ο σεβασμός και η ευγενής άμυλα μεταξύ των ανθρώπων.

Αφιερώνεται, μαζί με την υπόσχεση ότι το παρόν σχολείο πάντα θα αποτελεί πεδίο καλλιέργειας όλων αυτών των χαρακτηριστικών για ένα καλύτερο κόσμο, σε όλα αυτά τα παιδιά που δεν κατάφεραν ποτέ να ολοκληρώσουν το ταξίδι τους για μια καλύτερη ζωή.

Η ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ

Luca Signorelli: *Το τέλος του Μωσή* (1481-82)

Νωπογραφία (350 × 572 εκ.). Capela Sistina / Πόλη του Βατικανού

Η Δ΄ Οικουμενική Σύνοδος, που συγκλήθηκε το 451 μ.Χ. από τον αυτοκράτορα Μαρκιανό και τη σύζυγό του αυγούστα Πουλχερία στη Χαλκηδόνα, απέναντι από την Κωνσταντινούπολη, αποτέλεσε ένα κορυφαίο γεγονός στη ζωή της αρχαίας Εκκλησίας, καθώς η σύγκλησή της αποσκοπούσε στην οριστική λύση του χριστολογικού προβλήματος που για περισσότερο από έναν αιώνα συντάραξε τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Ίσως για αυτόν τον λόγο συγκέντρωσε 650 επισκόπους, τον μεγαλύτερο αριθμό από οποιαδήποτε άλλη σύνοδο. Αφορμή για τη σύγκλησή της υπήρξε η διδασκαλία του αρχιμανδρίτη Ευτυχί, ο οποίος, στην προσπάθειά του να αντικρούσει την περί δύο φύσεων του Χριστού διδασκαλία του πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου, που καταδικάστηκε από την Γ΄ Οικουμενική Σύνοδο το 431 μ.Χ., διατύπωσε την άποψη ότι η θεία φύση του Χριστού απορρόφησε πλήρως την ανθρώπινη. Αν και ο πολιτικός στόχος της συνόδου, η ενότητα της πίστης, δεν επιτεύχθηκε, καθώς ακολούθησε το μεγάλο σχίσμα της Ανατολής με ολέθριες συνέπειες τόσο για την Εκκλησία όσο και για την αυτοκρατορία, η βασική απόφασή της, ανακηρύσσοντας τον Χριστό τέλειο Θεό και τέλειο άνθρωπο «έν δύο φύσεσιν άσυγχύτως, άτρέπτως, άδιαιρέτως, άχωρίστως γνωριζόμενον», αποτελεί ένα άριστο δείγμα λεπτής θεολογικής διατύπωσης που διατηρεί την ισορροπία ανάμεσα στην δυοφυσιτική και μονοφυσιτική ορολογία.

Αξιοσημείωτο είναι στην προκειμένη περίπτωση ότι τα λειτουργικά βιβλικά αναγνώσματα που διαβάζονται στη μνήμη των Πατέρων οι οποίοι διατύπωσαν μια τόσο θεωρητική άποψη έχουν εντελώς πρακτικό χαρακτήρα, προφανώς για να τονιστεί ότι η Θεολογία δεν είναι ένας φιλοσοφικός στοχασμός πάνω σε κάποιες χριστιανικές απόψεις και ότι, αν η ορθή πίστη δεν εκφράζεται μέσα από συγκεκριμένο τρόπο ζωής, καταντά θρησκευτική εκδήλωση, μέσα από την οποία επιχειρεί κανείς να εξευμενίσει τον Θεό προκειμένου να πετύχει τους δικούς του ατομικούς στόχους, και όχι προσπάθεια καλλιέργειας πραγματικής σχέσης με τον Θεό.

Το τρίτο ανάγνωσμα του Εσπερινού της γιορτής προέρχεται, σύμφωνα με τη λειτουργική παράδοση της Ανατολικής Εκκλησίας από το βιβλίο του Δευτερονομίου. Το Δευτερονόμιον είναι το τελευταίο βιβλίο της Πεντατεύχου και συνιστά έναν απολογισμό των περιπετειών του ισραηλιτικού λαού στην έρημο και μια διασάφηση της νομοθεσίας του Σινά, που γίνεται με τη μορφή τριών λόγων (κεφ α' – δ', ε' – κη' και κθ' – λ'), τους οποίους εκφωνεί ο Μωυσής λίγο πριν από τον θάνατό του¹. Η περιχοπή ι' 14-21 αποτελεί ένα απόσπασμα από τον δεύτερο λόγο του Μωυσή, ο οποίος, αφού έχει υπενθυμίσει στους Ισραηλίτες όλα όσα ο Θεός έκανε για χάρη τους κατά τη διάρκεια των 40 χρόνων της περιπλάνησής τους στην έρημο μετά την έξοδό τους από την Αίγυπτο, αναφέρεται στη συνέχεια στις απαιτήσεις του Θεού από τον λαό του:

ι' ¹⁴ *Ἰδοὺ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ· ¹⁵ πλὴν τοὺς πατέρας ὑμῶν προείλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς ὑμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.*

¹⁶ *Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι· ¹⁷ ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν οὗτος Θεὸς τῶν θεῶν καὶ Κύριος τῶν κυρίων, ὁ Θεὸς ὁ μέγας· καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὃστις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον, ¹⁸ ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ, καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσηλύτον*

¹⁴ *«Πραγματικά στον Κύριο τον Θεό σας ανήκουν όλα τα ουράνια και η γη μαζί με όλα όσα υπάρχουν σ' αυτήν. ¹⁵Κι όμως τους προγόνους σας προτίμησε ο Κύριος να αγαπήσει· και μετά απ' αυτούς διάλεξε τους απογόνους τους, εσάς, δηλαδή, απ' όλους τους άλλους λαούς, και αυτό ισχύει μέχρι σήμερα.*

¹⁶ *«Πάντα πια, λοιπόν, να αντιδράτε στο θέλημα του Θεού και να είστε ισχυρογνώμονες. ¹⁷Γιατί ο Κύριος ο Θεός σας είναι ο υπέρτατος Θεός και ο υπέρτατος Κύριος²· είναι Θεός μεγάλος, δυνατός και φοβερός· δεν μεροληπτεί ούτε δωροδοκείται. ¹⁸διασφαλίζει την απονομή δικαιοσύνης στον ξένο, στο ορφανό και στη χήρα, και δείχνει την αγάπη του στους ξένους,*

¹ Εικόνα τίτλου: Νωπογραφία στην Capela Sistina του Βατικανού που αποδίδεται στον Luca Signorelli (± 1450 – 1523), αν και σύγχρονοι ιστορικοί της τέχνης πιστεύουν ότι το μεγαλύτερο μέρος της ζωγραφίστηκε από τον Bartolomeo della Gatta. Διακρίνεται στο δεξιό μέρος ο Μωυσής να διαβάζει τον Νόμο μπροστά στον λαό, ενώ στο αριστερό μέρος να παραδίδει την ηγεσία του Ισραήλ στον διάδοχό του Ιησού Ναυή. Στο βάθος διακρίνεται το όρος Νεβώ, όπου ο άγγελος δείχνει στον Μωυσή τη Χαναάν και λίγο πιο αριστερά παριστάνεται ο θάνατος του Μωυσή.

² *ὕπερτατος Θεός / ὑπέρτατος Κύριος*: Ἡ ὑπέρθεση στα ἑβραϊκὰ σχηματίζεται μὲ ἐπανάληψη τῆς ἴδιας ἔννοιας σε γενικὴ πληθυντικῷ· πρβλ. «ἄσμα ἄσμάτων», «βασιλεὺς βασιλέων», κ.τ.θ.

δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. ¹⁹καὶ ἀγαπήσετε ἐξασφαλίζοντάς τους τροφή και ρουχισμό. ¹⁹Να τὸν προσήλυτον· προσήλυτοι γὰρ ἦτε ἐν γῆ ἀγαπάτε, λοιπόν, τους ξένους, γιατί κι εσείς ἦσασταν Αἰγύπτῳ. ξένοι στην Αἴγυπτο.

²⁰Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ καὶ αὐτῷ ²⁰»Μόνον τον Κύριο τον Θεό σας να φοβάστε, αὐτόν λατρεύσεις καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ καὶ ἐπὶ τῷ να λατρεύετε, σ' αὐτόν να εἰστε προσηλωμένοι και στο ὄνόματι αὐτοῦ ὁμῆ· ²¹οὗτος καύχημά σου καὶ ὄνομά του να ορκίζεστε. ²¹Αὐτός εἶναι το καύχημά οὗτος Θεός σου, ὃστις ἐποίησεν ἐν σοὶ τὰ μεγάλα σας, αὐτός εἶναι ο Θεός σας, που ἔκανε για σας εκείνα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ σου. τα μεγάλα και θαυμαστά ἔργα που εἶδατε με τα μάτια σας».

Απευθυνόμενος ο Μωσής στους Ισραηλίτες, κάνει αρχικά μια σύντομη αναφορά στο θέμα της Εκλογής. Τους υπενθυμίζει ότι, παρ' ὅλο που ο Θεός εἶναι κύριος του ουρανοῦ και της γῆς και τα πάντα ανήκουν σ' αὐτόν, αὐτός επέλεξε τους προγόνους τους αλλά και τους ἴδιους ως δικό του λαό, ὄχι επειδή διέθεταν κάποια ιδιαίτερα προσόντα αλλά με μοναδικό κριτήριο την αγάπη του για τον κόσμο (πρβλ Δευ ζ' 7-8) και τον ἀπόλυτο σεβασμό της ελευθερίας του ἀνθρώπου. Εφόσον, λοιπόν, ο Θεός ως παντοδύναμος δεν δεσμεύεται ἀπὸ τίποτε και η επέμβασή του στην ἀνθρώπινη Ἱστορία δεν υπαγορεύεται ἀπὸ κάποια ἀνάγκη, η εκλογή του Ἰσραὴλ ἀποτελεῖ μια μοναδική στο εἶδος της ἐνέργεια της αγάπης του Θεοῦ, προκειμένου να ολοκληρωθεῖ το σχέδιό του για τη σωτηρία του κόσμου.

Προϋπόθεση, επομένως για να προχωρήσει το σχέδιο του Θεοῦ για τον κόσμο εἶναι να ἀποδεχτεῖ ο ἀνθρώπος την πράξη αγάπης του Θεοῦ και να ἀνταποκριθεῖ σ' αὐτήν, ρυθμίζοντας ἀνάλογα τη ζωή του. Η ἴδια ἀκριβῶς προϋπόθεση ὑπόκειται και στην προτροπή του Μωσῆ προς τους Ἰσραηλίτες για αγάπη προς τους ξένους. Η ἀναφορά του στη μεγαλωσύνη και στο φοβερό της θείας παρουσίας δεν γίνεται για να τρομοκρατήσει τους ἀκροατές του, αλλά για να τονιστεῖ ὅτι ο Θεός, παρά το ὅτι περιγράφεται ως «μεγάλος, δυνατός και φοβερός» (ι' 17), δεν ἀυθαιρετεῖ αλλά ἀντίθετα «διασφαλίζει την ἀπονομή δικαιοσύνης» στα πλέον ἀδύναμα μέλη της κοινωνίας, τα ὀρφανὰ και τις χήρες, και ἀγαπά τους ξένους ἐξασφαλίζοντάς τους τα ἀναγκαῖα, ὅπως τροφή και ρουχισμό (ι' 18). Ο Ἰσραὴλ, κατὰ συνέπεια, οφείλει να μιμηθεῖ τον Θεό ἀνταποδίδοντας την ευεργεσία που ο ἴδιος δέχτηκε ὅταν ζούσε ως ξένος στην Αἴγυπτο (ι' 19). Και σε αὐτό ἀκριβῶς το σημεῖο βρίσκεται η ουσιαστική διαφορά ἀνάμεσα στον τρόπο με τον ὁποῖο περιγράφεται ο Θεός ἀπὸ τα βιβλικά κείμενα και τις μυθικές ἀφηγήσεις. Οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ φαντάστηκαν και περιέγραψαν τους θεοὺς τους ως τρομεροὺς και φοβεροὺς, ως παντοδύναμους κυρίαρχους και ἀκατανίκητους πολεμιστές και ἀπέδωσαν σ' αὐτούς ἀπεριόριστες ἀγαθές ἢ καταστροφικές δυνάμεις, ὁπότε προσπαθοῦσαν με θυσίες και ἄλλες θρησκευτικές τελετές να τους ἐξευμενίσουν. Ἀντίθετα, στη Βίβλο, οἱ ἱστορίες, οἱ ἀφηγήσεις, οἱ θρύλοι και οἱ παραδόσεις, τα νομικά κείμενα, τα ποιήματα και τα τραγούδια, οἱ προφητείες, οἱ παραβολές και τα ὀράματα,

όλα αρμονικά συνταγμένα σε ένα ενιαίο έργο, αποσκοπούν στο να φωτίσουν επιμέρους πλευρές της μακράς ιστορίας σχέσεων του Θεού με τον άνθρωπο, όπου ο Θεός ως στοργικός πατέρας αγαπά, φροντίζει και διαπαιδαγωγεί τα παιδιά του, κάνοντας αυτός πάντα το πρώτο βήμα.

Υπό αυτή την προϋπόθεση θα πρέπει να γίνει κατανοητή και η προτροπή του Μωσή που ακολουθεί την εντολή της αγάπης προς τους ξένους: «τον Κύριο τον Θεό σας να φοβάστε» (ι' 20). Οι Ισραηλίτες γνώρισαν τη δύναμη και το μεγαλείο του Θεού, όπως αυτά εκδηλώθηκαν απέναντι στους εχθρούς τους, και φοβήθηκαν τον Κύριο. Ταυτόχρονα όμως γνώρισαν και την αξιοπιστία του Θεού, και ήξεραν ότι μπορούν να τον εμπιστευτούν. Ο φόβος που προκαλεί η δύναμη του Θεού αναγκάζει τους ανθρώπους σε υποταγή από την οποία προσπαθούν να απαλλαγούν. Όταν όμως ο φόβος συνδυάζεται με την εμπειρία της δικαιοσύνης του Θεού, οι άνθρωποι μαθαίνουν να εμπιστευτούν τον Θεό και οδηγούνται στην πίστη προς αυτόν. Εμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη του Θεού σε συνδυασμό με την εμπειρία της αγάπης και της συγχωρητικότητας του Θεού οδηγεί με τη σειρά της στην αγάπη του ανθρώπου προς τον Θεό. Μόνον τότε ο άνθρωπος παύει πλέον να φοβάται τον Θεό, γιατί, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στην Α' Έπιστολή Ιωάννου: «Φόβος δεν υπάρχει μέσα στην αγάπη, αλλά η τέλεια αγάπη διώχνει μακριά τον φόβο ... εμείς αγαπούμε γιατί αυτός πρώτος μας αγάπησε». (δ' 18-19). Μόνον τότε είναι δυνατή η επίτευξη μιας κοινωνίας χωρίς ανταγωνισμούς, όπου ουδείς είναι ξένος, δυνατός ή αδύνατος. Περιγράφοντας αυτό το ιδεώδες της εκκλησιαστικής κοινότητας ο Μέγας Βασίλειος, απευθύνεται στους χριστιανούς των ημερών του με ιδιαίτερα επίκαιρο τρόπο: *Αν χτυπήσει την πόρτα σου κάποιος που πασχίζει να αντιμετωπίσει την ανάγκη του, μη ζυγίσεις τα πράγματα με ανώμαλο τρόπο. Μην πεις δηλαδή, «αυτός είναι φίλος, είναι ομόφυλος, με έχει ευεργετήσει παλιότερα, ενώ ο άλλος είναι ξένος, αλλόφυλος, άγνωστος».* *Αν κρίνεις άνισα, ούτε συ θα ελεηθείς. Μία είναι η ανθρώπινη φύση· και ο ένας και ο άλλος είναι άνθρωπος· κοινή είναι στους δύο η ανάγκη, κοινή η φτώχεια. Πρόσφερε και στον αδελφό και στον ξένο· στον μεν αδελφό σου να μη γυρίσεις την πλάτη, τον δε ξένο κάν' τον αδελφό σου. Ο Θεός θέλει να στηρίζεις τους αναγκασμένους, κι όχι να κάνεις διακρίσεις ανάμεσα στους ανθρώπους· δεν θέλει να δίνεις στον ομόφυλο και να αποδιώχνεις τον ξένο· όλοι είναι ομόφυλοι, όλοι είναι αδέρφια, όλοι είναι παιδιά ενός πατέρα. Υπάρχει κάποιος που τον ξερίζωσε κάποια συμφορά και δεν του έχει απομείνει τίποτα, παρά μόνο η ψυχή και το σώμα του· εμείς όμως, όσοι έχουμε γλυτώσει άγευστοι συμφορών, ας μοιραστούμε με εκείνους την ευημερία μας. Ας*

αγκαλιάσουμε τους αδελφούς μας που μόλις και μετά βίας έχουν διασωθεί³.

Το κείμενο αυτό γράφτηκε πριν από δεκαεπτά περίπου αιώνες, ακούγεται όμως σημερινό. Ο Μέγας Βασίλειος δεν υπαγορεύει ηθικές αρχές, αλλά προτείνει μια οργάνωση του βίου που αν υιοθετηθεί από την κοινότητα των πιστών θα δώσει αυθεντική μαρτυρία του οράματός της για το πολίτευμα της Βασιλείας των Ουρανών.

³ Μ. Βασιλείου, Ἠθικοὶ Λόγοι ΚΔ': Περὶ ἐλεημοσύνης. Λόγος δ', PG32, 1160D-1161A (Ἡ μετάφραση προέρχεται ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Θανάση Ν. Παπαθανασίου *Ὁ Θεὸς μου ὁ Ἀλλοδαπός*, εκδ. Ακρίτας).

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Οι Αρχαίοι Έλληνες τη θεωρούσαν ύψιστη αρετή και την είχαν θεοποιήσει. Ο ξένος προστατευόταν από τον Ξένιο Δία, την Αθηνά Ξενία και από τους Διόσκουρους Κάστωρ και Πολυδεύκη. Υπήρχε θεία απαίτηση για την περιποίηση των ξένων και εθεωρείτο αμάρτημα η κακή αντιμετώπισή τους. Η φιλοξενία ακολουθούσε μία ιεροτελεστία και παρέχονταν σε κάθε ξένο, ο οποίος ανεξάρτητα από την τάξη που ανήκε, μπορούσε να μείνει σε ειδικό δωμάτιο στον "ξενώνα". Η φιλοξενία είχε σημαντική κοινωνική δύναμη, διότι μπορούσε να συνδέσει άτομα οποιασδήποτε τάξης, ακόμη και απλούς πολίτες με βασιλιάδες. Στα χρόνια του Ομήρου, σε όποιο σπίτι και αν πήγαινε ένας ξένος, θα έβρισκε φιλοξενία. Κάτι τέτοιο αφορούσε όλες τις Πόλεις Κράτη της Ελλάδας, αν και οι Θεσσαλοί και οι Αθηναίοι φημίζονταν ειδικά για τα φιλόξενα τους αισθήματα. Ο ξένος βέβαια της εποχής του Ομήρου δεν ήταν τουρίστας, αλλά αγγελιοφόρος, εξόριστος, ταξιδιώτης, κλπ.

Η αποδοχή ενός ξένου για φιλοξενία λεγόταν «εσιάν» ή «ξενίζεин» ή «ξενοδοχείν». Ο ξένος με την άφιξη του έκανε ευχές στην οικογένεια που τον φιλοξενούσε και στην αναχώρηση δεχόταν δώρα. Όταν εμφανιζόταν ένας ξένος, ο κύριος του σπιτιού ή στην περίπτωση σύμφωνα με τους αρχαίους Έλληνες «ξενοδόχος» ή «στεγανόμος», ή «εσιοπάμμων» ή «ναύκληρος», τον προσκαλούσε στο σπίτι του και παρέθετε γεύμα προς τιμή του.

Η πρόσκληση σε γεύμα λεγόταν «επί ξενία καλείν». Ο ξένος μετά από το καθιερωμένο λουτρό, φορούσε τα πολυτελή ενδύματα που του προσέφερε ο οικοδεσπότης και στη συνέχεια καθόταν τιμητικά σε θρόνο. Το γεύμα συνήθως διαρκούσε πολύ, ενώ στη συζήτηση συμμετείχε και η οικοδέσποινα. Ο ξένος μετά από τα γεύματα έλεγε κάποια ιστορία ή κάποιο ανέκδοτο. Στην περίπτωση που κάποια ημέρα της φιλοξενίας δεν έτρωγε μαζί με τον ξενοδόχο του, τότε αυτός του έστελνε τρόφιμα στον ξένο του.

Στους πρώτους ιστορικούς χρόνους βελτιώθηκαν οι συγκοινωνίες με αποτέλεσμα την ανάπτυξη του εμπορίου. Οι πολίτες και οι κοινωνίες ήκμαζαν, όπως επίσης οι επιστήμες και οι τέχνες. Τα ταξίδια τότε έγιναν συχνά και πήραν μαζικό χαρακτήρα σε περιόδους αγώνων και εορτών. Οι ελληνικές πόλεις, σε περιπτώσεις εορτών, αθλητικών εκδηλώσεων και πανηγυρισμών, εκτός από το πλήθος των επισκεπτών, δέχονταν και αντιπροσωπείες από άλλες πόλεις. Τότε με τη μεσολάβηση της πολιτείας, η φιλοξενία ανατέθηκε σε ορισμένους πολίτες οι οποίοι αντιπροσώπευαν την πόλη, οπότε δημιουργήθηκε ο θεσμός της δημόσιας φιλοξενίας. Η δημόσια φιλοξενία συνήθως δημιουργούσε ισχυρούς δεσμούς ανάμεσα στις πόλεις, με αποτέλεσμα να συνάπτονται συνθήκες αμοιβαίας φιλοξενίας.

Την προστασία των ξένων σε κάθε πόλη επέβλεπαν οι «πρόξενοι», δηλαδή οι επίσημοι αντιπρόσωποι των άλλων πόλεων, μετά από ειδική συνθήκη που υπογράφονταν για αυτό. Έτσι δημιουργήθηκε ο θεσμός της «προξενίας». Ο θεσμός της προξενίας ισχυροποιήθηκε από την καθιέρωση των νομισμάτων σαν ανταλλακτικό ενδιάμεσο και από την διάδοση της γραφής και οδήγησε σε συνθήκες φιλίας πολλές ελληνικές πόλεις, αλλά και ελληνικές με ξένες πόλεις επίσης. Η συνθήκη προξενίας, συντάσσονταν και χαράσσονταν σε μαρμάρινες στήλες, ενώ ορισμένες φορές οι εκπρόσωποι αντάλλασαν σύμβολα αμοιβαίας αναγνώρισης, όπως συνηθίζονταν στην περίπτωση της ιδιωτικής ξενίας. Την εποχή αυτή, η λέξη «ξενία», πολλές φορές χρησιμοποιήθηκε για να εκφράσει την έννοια της φιλίας. Σταδιακά δε ο θεσμός της προξενίας έβαλε τις βάσεις για να διαμορφωθεί και να λειτουργήσει ένας τύπος διεθνούς δικαίου μεταξύ των πόλεων -κρατών.

Κάθε καλεσμένος μπορούσε να φέρει όποιον ήθελε σε γεύμα. Αυτή η συνήθεια γέννησε μάλιστα μια ιδιαίτερη κατηγορία ανθρώπων, στην οποία έδωσαν το περιφρονητικό παρατσούκλι "παράσιτα". Ο Πλούταρχος έγραψε ένα ολόκληρο κεφάλαιο αφιερωμένο στο πρόβλημα: ως ποιο Βαθμό μπορεί να χρησιμοποιήσει κανείς αυτό το δικαίωμα χωρίς να ξεπεράσει τα όρια της καλής συμπεριφοράς.

Στο "Συμπόσιο" ο Πλάτωνας διηγείται ότι ο Αριστόδημος συνάντησε τον Σωκράτη με επίσημο ένδυμα και μαθαίνοντας ότι πηγαίνει στο τραπέζι του Αγάθωνα, αποφάσισε να τον συνοδεύσει αν και δεν ήταν καλεσμένος. Στο δρόμο ο Σωκράτης, απασχολημένος καθώς ήταν με ένα φιλοσοφικό πρόβλημα, Βράδυνε το βήμα του. Ο Αριστόδημος δεν παρατήρησε ότι ο φιλόσοφος έμεινε πίσω και μπήκε μόνος στο σπίτι του Αγάθωνα. Παρ' όλα αυτά δεν βρέθηκε σε δυσάρεστη θέση: οι θύρες ήταν διάπλατα ανοιχτές, και ένας δούλος τον οδήγησε αμέσως στην τραπεζαρία, όπου ο Αγάθωνας τον υποδέχτηκε με μεγάλη χαρά, λέγοντάς του ότι ήθελε να τον καλέσει προσωπικά, μα δεν μπόρεσε να τον βρει.

Μόλις οι προσκαλεσμένοι έμπαιναν στο σπίτι, οι δούλοι τούς έβγαζαν τα υποδήματα. Θεωρούνταν αταίριαστο να κυκλοφορεί κανείς μέσα στο σπίτι με τα πέδιλα με τα οποία βάνιζε στο δρόμο. Πριν καθίσουν οι καλεσμένοι στο τραπέζι, τους έπλεναν και τους αρωμάτιζαν τα πόδια.

Μα ούτε κι ύστερα απ' αυτή τη διαδικασία ήταν ωραίο να ρίχνεται κανείς στο φαγητό. Προηγούμενα οι καλεσμένοι περιφέρονταν στα δωμάτια, θαύμαζαν τα έπιπλα και τα αντικείμενα διακόσμησης και επαινούσαν την καλαισθησία του νοικοκύρη. Οι Έλληνες έδιναν μεγάλη σημασία στους καλούς τρόπους. Αυτό ζητούσε η εθιμοτυπία. Η συνήθεια να τρώει κανείς ξαπλωμένος, αν και άγνωστη στην ομηρική εποχή, ήταν παρ' όλα αυτά πολύ παλιά, όπως αποδεικνύεται από τα ζωγραφισμένα αγγεία του 7ου αιώνα.

Σε κάθε κρεβάτι κάθονταν δυο άνθρωποι. Ξαπλώνονταν ακουμπώντας με τον αριστερό αγκώνα σε μαξιλάρι, έτσι που το στήθος τους ήταν μισοσηκωμένο. Αφού καθόταν όλος ο κόσμος, οι υπηρέτες έχυναν νερό στους καλεσμένους τους για να πλύνουν τα χέρια τους. έπειτα έφερναν κάτι τραπεζάκια χαμηλά, πάνω στα οποία ήταν έγκαιρα τακτοποιημένα τα φαγητά. Έφερναν τόσα τραπεζάκια όσα κρεβάτια ήταν στην αίθουσα, δηλαδή σε κάθε τραπεζάκι έτρωγαν δυο άνθρωποι. Οι Έλληνες δεν χρησιμοποιούσαν πιρούνια και μαχαίρια. Κουτάλια είχαν, αλλά προτιμούσαν να τα αντικαθιστούν με μια κόρα ψωμί. Το φαγητό το έπιαναν με τα χέρια. Τις μερίδες τις σέρβιραν φιλοκομμένες για να πιάνονται εύκολα.

Το Κορίτσι Από Το Πακιστάν!!!

Πήρα συνέντευξη από ένα πολύ σπουδαίο κορίτσι του σχολείου μου,
την Χιφζά Σεζάντι .

Η Χιφζά κατάγεται από το Πακιστάν και είναι δώδεκα
χρονών . Γεννήθηκε στο Πακιστάν και ήρθε στην Ελλάδα 7 χρονών .
Είναι συνολικά τέσσερα χρόνια εδώ . Η Χιφζά έχει τρία αδέρφια . Όταν μεγαλώσει
θέλει να γίνει γιατρός για να βοηθά τον ανθρώπινο πόνο . Της αρέσει το
βόλεϊ και να ακούει μουσική στα Πακιστανικά αλλά και στα Ελληνικά .

Στην Ελλάδα της αρέσει πολύ να πηγαίνει σχολείο και δεν έχει υποστεί ποτέ
της κάποια μορφή εκφοβισμού ούτε σχολικό ούτε εξωσχολικό ! Θέλει στην χώρα μας
να μην υπάρχουν διενέξεις . Προτιμά το φαγητό της πατρίδας της
από το Ελληνικό . Από το Πακιστάν της λείπει πολύ η νονά της γιατί μαζί της
περνούσε πολύ χρόνο . Η ανασφάλειά της στην Ελλάδα είναι ότι δεν γνωρίζει
καλά την γραμματική και το συντακτικό της γλώσσας . Την ενδιαφέρει περισσότερο
το τι θα πουν οι άλλοι για την εμφάνισή της όσο και για τον χαρακτήρα της. Η Χιφζά
μας είπε πως προσαρμόστηκε εύκολα στο σχολείο,
και της αρέσει η παρέα της αλλά το μεγάλο της παράπονο είναι πως περνά
απαρατήρητη από τους καθηγητές της. . Μας είπε ακόμη ότι το Πακιστάν είναι μια
πολύ ωραία και ξεχωριστή χώρα και της λείπει πολύ όπως και τα αδέρφια της..

Τέλος ευχήθηκε για την Ελλάδα όλοι να είμαστε ενωμένοι και να μην υπάρχουν
πόλεμοι !!!

Κέρι Έλενα Α1

ΞΕΝΟΣ;;;;;; ΔΕ ΝΟΜΙΖΩ!!!!!!!!!!

Τον ακούω να περιγράφει τη ζωή του και να μιλά τον εαυτό του....

Μια ζωή διαφορετική από τη δική μου, όλα διαφορετικά από αυτά που μέχρι τώρα ήξερα!

Όνομα Ρέγκιναρντ, αλήθεια πόσο παράξενο! Μουσουλμάνος στη θρησκεία, από του καλούς, όχι τους Τσιχαντιστές, ευτυχώς Παναγίτσα μου!!! Και αυτή η πόλη Λιμπράστ στην Αλβανία, απ' όπου κατάγεται, πόσο άγνωστη! Πόσο άσχημα άραγε να ήταν εκεί πέρα για να φύγει μικρό παιδάκι με τους γονείς του και να έλθει σε μια ξένη χώρα; Μάλλον πολύ!! Και πόσο δύσκολο να αρχίσεις στα δέκα σου χρόνια να μαθαίνεις να μιλάς και να γράφεις μια τόσο δύσκολη γλώσσα όπως την ελληνική και να τα καταφέρνεις; Να κάνεις νέους φίλους και να ξαναφτιάχνεις όνειρα;

Τον ακούω να μιλά με θαυμασμό για τις φυσικές ομορφιές του νησιού που τώρα μένει και να τον προβληματίζει το μέλλον του, να αναπολεί τη πατρίδα του αλλά να μην επιθυμεί να ξαναγυρίσει μόνιμα εκεί παρά μόνο για διακοπές. Οι λέξεις παππούς, γιαγιά, που έμειναν πίσω, του σκοτεινιάζουν το πρόσωπο, του λείπουν! Με μιας ξαναβρίσκει το χαμόγελό του γιατί είναι μεγάλο πειραχτήρι και μόλις έκανε πάλι τη ζαβολιά του....

Ονειρεύεται μια ζωή στα μεγάλα γήπεδα και αυτόν το πιο μεγάλο αστέρι του ποδοσφαίρου! Πάμε για τη νίκη, συνεχώς, φωνάζει ο Ρέγκι και εκεί παύει να είναι ο «ξένος» της τάξης μου, είναι σαν εμένα που παλεύω να νικήσω κάθε μέρα σε ό,τι βάζω στόχο! Τα όνειρα και η ελπίδα για το μέλλον δεν έχουν θρησκεία και καταγωγή, είναι δικαίωμα και δικό μου και του Ρέγκι, του κάθε Ρέγκι!

Σοφία Ντάμα Α2

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ ΑΛΛΑ ... ΙΔΙΟΙ!!!!!!

Όλοι λένε πως η Ελλάδα έχει φιλοξενήσει εκατομμύρια ξένους. Αυτό είναι σπουδαίο έργο γιατί ουσιαστικά όταν φιλοξενείς έναν ξένο, φιλοξενείς έναν «άγγελο».

Στην πρώτη μου χρονιά στο Γυμνάσιο είχα την ευκαιρία να γνωρίσω προσωπικά έναν αλλοδαπό συμμαθητή μου και να του πάρω συνέντευξη. Ας σας διηγηθώ λοιπόν την ιστορία αυτού του «αγγέλου»!

Τον λένε Ντάνιελ και είναι δεκατριών ετών. Στο θρήσκευμα είναι χριστιανός ορθόδοξος. Ο μπαμπάς του είναι Κύπριος και η μαμά του είναι Ρωσίδα.

Δυστυχώς δεν είχε ποτέ την τύχη να επισκεφτεί την πατρίδα της μητέρας του, τη Ρωσία. Γεννήθηκε στη Λεμεσό και πέρασε τα πρώτα του χρόνια στην Ουκρανία, τον τόπο καταγωγής της γιαγιάς του. Στην Ουκρανία δεν του άρεσαν οι πολλές βιομηχανίες και τα πολλά εργοστάσια. Αργότερα, επειδή οι γονείς του δεν έβρισκαν δουλειά, ήρθαν μόνιμα και οικογενειακώς στο νησί μας. Όπως μας είπε, προτιμάει να μένει στη Ρόδο επειδή του αρέσουν πιο πολύ οι χαλαροί ρυθμοί της μικρής πόλης. Στη Λεμεσό δεν του άρεσε το κλίμα της μεγαλούπολης και η βρώμικη θάλασσά της. Δεν υπάρχει κάτι που να μην του αρέσει στο νησί μας και πρέπει να είμαστε πολύ περήφανοι γι' αυτό και πολύ χαρούμενοι!

Το αγαπημένο του φαγητό είναι μακαρόνια με κιμά, δικό μας παιδί!!!!

Το αγαπημένο του χρώμα είναι το μωβ, μας ψιλομπέρδεψε τώρα!!!

Για το μέλλον σκέφτεται να ασχοληθεί με τη γυμναστική και συγκεκριμένα με το μπάσκετ. Επίσης θα ήθελε να υπηρετήσει στον στρατό της Ελλάδας.

Έχει στο σπίτι του δύο σκυλιά και δύο χελώνες, δείγμα του πόσο φιλόζωος είναι. Το αγαπημένο του κατοικίδιο είναι το ένα σκυλί.

Στον ελεύθερο χρόνο του ασχολείται με τα ηλεκτρονικά, τον νοιώθουμε όλοι!!!

Από το σχολείο θα ήθελε να σχολάμε πιο νωρίς, το αγαπώ αυτό το παιδί περισσότερο μετά από αυτή του τη δήλωση!!!

Αυτό που του αρέσει πάρα πολύ στο σχολείο είναι ότι μαθαίνουμε πολλά και διαφορετικά πράγματα που το καθένα έχει τη δικιά του χρησιμότητα.. Στο σχολείο μας του αρέσουν πολύ τα εικαστικά- και φαίνεται- επειδή είναι καλλιτέχνης. Το μάθημα που δεν του αρέσει είναι η Ιστορία επειδή δεν μπορεί να αποστηθίζει.

Η συμβουλή που μας δίνει ο φίλος μας ο Ντάνιελ είναι να μην τα παρατάμε και να κυνηγάμε συνεχώς το όνειρό μας. Πιστεύει ότι το χειρότερο πράγμα στον κόσμο είναι οι διαμάχες μεταξύ των ανθρώπων. Στο δημοτικό είχε πέσει θύμα ψυχολογικού και λεκτικού εκφοβισμού μόνο και μόνο επειδή ήταν ξένος. Το αντιμετώπισε με αδιαφορία και επειδή πίστευε στον εαυτό του.

Από ταξίδια, θα ήθελε να πάει στην Αίγυπτο και στην Ιαπωνία επειδή τον έλκει η ιστορία των Αιγυπτίων και η φιλοσοφία των Ιαπώνων.

Θα ήθελε να κάνει οικογένεια γιατί γι' αυτόν η οικογένεια είναι ζεστασιά και θαλπωρή.

Αν ήταν πρωθυπουργός για μια μέρα, το πρώτο πράγμα που θα έκανε θα ήταν να ασχοληθεί με την παιδεία, επειδή χωρίς παιδεία ο κόσμος δεν εξελίσσεται. Αν είχε το δικαίωμα να επιλέξει θρησκεία θα επέλεγε πάλι να είναι χριστιανός ορθόδοξος.

Όπως είδαμε, δεν υπάρχει τίποτα διαφορετικό στις δραστηριότητες και στη ζωή ανάμεσα στα παιδιά των ξένων και στα ελληνόπουλα. Γι' αυτό το λόγο δεν πρέπει να είμαστε ρατσιστές με τα ίδια μας τα αδέρφια. Γιατί δεν είναι μόνο ξένοι, αλλά είναι οι «δικοί μας οι ξένοι»!

Γεράσιμος Παυλάτος Α3

ΚΑΙ ΑΝ ΣΕ ΜΑΛΩΣΟΥΝ ΜΗ ΝΤΡΑΠΕΙΣ, ΞΕΝΑΚΙ ΕΙΜΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΕΙΣ...

Το σχολείο μας συμπεριλαμβάνει διάφορες εθνικότητες και αυτό είναι που το κάνει μοναδικό και υπέροχο. Συγκεκριμένα στην τάξη μου υπάρχουν παιδιά διαφορετικής καταγωγής, όπως η συμμαθήτριά μου η Κατερίνα. Είναι δεκατριών ετών και έχει καταγωγή από την Ταϊλάνδη. Η μητέρα της κατάγεται από την Ταϊλάνδη ενώ ο πατέρας από την Ελλάδα. Είναι Ορθόδοξη Χριστιανή χωρίς ωστόσο αυτό να την εμποδίζει να ακολουθεί παραδόσεις και της Βουδιστικής θρησκείας, στην οποία ανήκει η μητέρα της. Το γεγονός όμως πως στην Ρόδο δεν υπάρχει Βουδιστικός ναός δεν της δίνει την δυνατότητα να γνωρίσει καλύτερα τη θρησκεία αυτή, ενώ παρατηρεί πως στην Ταϊλάνδη τηρούν πιο πολύ τα έθιμα τους σε σχέση με την Ελλάδα. Οι γονείς της γνωρίστηκαν στην Ταϊλάνδη και χωρίς να λάβουν υπόψη τις διαφορετικές θρησκείες τους και την καταγωγή, την έφεραν στον κόσμο. Παρ' όλα αυτά η Κατερίνα γεννήθηκε στην Ελλάδα και μέχρι στιγμής έχει επισκεφθεί την Ταϊλάνδη μόνο τρεις φορές. Δυστυχώς λόγω της οικονομικής κρίσης που υπάρχει στην Ελλάδα, δεν έχει την δυνατότητα να γνωρίσει την Ταϊλάνδη. Ακόμα θα ήθελε να είχαν οι συγγενείς την οικονομική ευχέρεια να την επισκεφθούν σύντομα. Η Κατερίνα δεν σκέφτεται μόνιμη εγκατάσταση στην Ταϊλάνδη. Όμως θα ήθελε να την επισκεφθεί για ένα αρκετό χρονικό διάστημα για να γνωρίσει καλύτερα την κουλτούρα της.

Γνωρίζει λίγες λέξεις στα Ταϊλανδικά αν και θέλει να μάθει περισσότερες. Η ίδια θεωρεί τα Ελληνικά πιο εύκολη γλώσσα από τα Ταϊλανδικά και προτιμά να ζει στην Ελλάδα, αφού την θεωρεί ασφαλέστερη χώρα και το χωριό της στην Ταϊλάνδη είναι φτωχό. Όμως πιστεύει πως στον τομέα της αρχιτεκτονικής τα κτήρια της Ταϊλάνδης είναι επιβλητικότερα από τα ελληνικά. Ωστόσο ένα από τα αρνητικά στην Ελλάδα, όπως λέει και η ίδια, είναι η αγενής και απότομη συμπεριφορά που δέχεται κάποιες φορές λόγω της διαφορετικής της καταγωγής. Ακόμα έχει δεχθεί εκφοβισμό για την καταγωγή της, όμως σε βαθμό που μπορεί να το διαχειριστεί. Όμως αυτό δεν την εμπόδισε να μας πει πως δεν θα προτιμούσε να είχε γεννηθεί στην Ταϊλάνδη, διότι δεν θα είχε γνωρίσει τους φίλους της.

Δηλώνει περήφανη για την καταγωγή της και διατηρεί καλές σχέσεις με τους συγγενείς της στην Ελλάδα και την Ταϊλάνδη. Όταν μεγαλώσει θέλει να γίνει χορεύτρια και γενικά να ασχοληθεί με τις τέχνες. Μια συμβουλή που μας έδωσε ήταν πως δεν πρέπει να επηρεαζόμαστε από αρνητικές γνώμες και να έχουμε δίπλα μας ανθρώπους που να μας επηρεάζουν θετικά.

Δουκιανού Μ./Λάνδρου Ε./ Μαγκαφά Π. Β1

REPORT TIME WITH ARAFAT

Δ(ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ): Ποιο είναι το όνομά σου;

Α(ΑΡΑΦΑΤ): Το όνομά μου είναι Ισλάμ-Αραφάτ και το επίθετό μου είναι Σερίφ-Μοχάμεντ.

Δ: Πόσο χρονών είσαι;

Α: Είμαι δεκατριών ετών.

Δ: Από που κατάγεσαι;

Α: Ο πατέρας μου είναι από το Μπαγκλαντές και η μητέρα μου από το Βιετνάμ όμως γεννήθηκα στην Ελλάδα.

Δ: Που και πως γνωρίστηκαν οι γονείς σου;

Α: Οι γονείς μου γνωρίστηκαν εδώ. Η μητέρα μου ήρθε από το Βιετνάμ λόγω πολέμου και ο πατέρας μου από το Μπαγκλαντές για ταξίδι και γνωρίστηκαν.

Δ: Ποια είναι η θρησκεία σου;

Α: Είμαι μουσουλμάνος.

Δ: Έχεις αδέρφια;

Α: Ναι ένα μικρότερο αδελφό.

Δ: Έχεις πάει στο Μπαγκλαντές ή στο Βιετνάμ;

A: Όχι

Δ: Νιώθεις Έλληνας, από το Μπαγκλαντές ή από το Βιετνάμ;

A: Νιώθω πιο πολύ Έλληνας και λιγότερο από το Μπαγκλαντές.

Δ: Θες να ζήσεις στην Ελλάδα ή σε μια από τις χώρες των γονιών σου;

A: Θέλω να ζήσω στην Ελλάδα.

Δ: Τι σου αρέσει στην Ελλάδα και τι όχι;

A: Μου αρέσει η φύση και δε μου αρέσει η ελληνική κουζίνα.

Δ: Μιλάς τις γλώσσες των γονιών σου;

A: Αίγο.

Δ: Ποια θεωρείς πιο δύσκολη γλώσσα ανάμεσα στην ελληνική από αυτές των γονιών σου;

A: Πιο δύσκολη θεωρώ του Μπαγκλαντές.

Δ: Δυσκολεύτηκες να μάθεις τα ελληνικά;

A: Όχι διότι γεννήθηκα στην Ελλάδα.

Δ: Έχεις υποστεί κάποια μορφή εκφοβισμού, εξαιτίας του χρώματός σου, της καταγωγής ή της θρησκείας σου;

A: Όχι, συνήθως εγώ είμαι το πειραχτήρι, αλλά για πλάκα.

Δ: Τι θες να γίνεις όταν μεγαλώσεις;

A:Όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω μηχανικός αυτοκινήτων.

Δ:Θες να πας στις χώρες από όπου κατάγεται;

A:Ναι, θα ήθελα κυρίως να πάω στο Μπαγκλαντές.

Δ:Γνωρίζεις τους συγγενείς σου;

A:Όχι, αλλά θα ήθελα.

Δ:Θες να κάνεις οικογένεια όταν μεγαλώσεις;

A:Ναι.

Δ:Τι συμβουλή θα έδινες σε όλο τον κόσμο;

A:Η συμβουλή που θα έδινα είναι όλοι οι άνθρωποι να αγαπούν τον εαυτό τους!

Πετρίδης Ιωάννης Β2

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΠ

Από όλες τις χώρες του κόσμου μεταναστεύουν οι άνθρωποι για διάφορους λόγους. Μπορεί να φύγουν λόγω πολέμου που μπορεί να υπάρχει στην χώρα τους. Επίσης μπορεί να είναι οικονομικός ο λόγος μετανάστευσης.

Μπορεί να συναντήσουμε ανθρώπους που αναγκάστηκαν να φύγουν από τις χώρες του, αλλά μπορεί και όχι. Στο δικό μας σχολείο υπάρχουν αρκετοί θα έλεγα μετανάστες. Όλοι κρύβουν μια ιστορία, για το πως ήρθαν, γιατί ήρθαν, γιατί αναγκάστηκαν να φύγουν. Μια τέτοια ιστορία κρύβει και ο Chanutran Thamhao, ο οποίος είναι 17 χρονών και όμως βρίσκεται στην Β' Γυμνασίου. Πριν έρθει εδώ βρισκόταν με όλη την οικογένεια του στην Ταϊλάνδη, συγκεκριμένα στην Μπαγκκόκ. Ήρθε με την μητέρα του και τα 2 αδέρφια του στην Ελλάδα για οικονομικούς λόγους. Ταυτόχρονα όμως αποχωρήστηκε, όχι μόνο από την πατρίδα του αλλά και τα τρία μεγαλύτερά του αδέρφια κι τον πατέρα του, οι οποίοι έμειναν στην πατρίδα του για να δουλέψουν.

Όταν ξεκίνησε την νέα του ζωή στην Ρόδο, τα παιδιά του φέρθηκαν καλά, χωρίς να τον κοροϊδεύουν για την καταγωγή του ή την θρησκεία του, η οποία είναι ο Ινδουισμός, και πιστεύει στον Θεό Ρυτ. Και παρόλο που υπάρχουν και άλλα παιδιά από την Ταϊλάνδη, κάνει περισσότερη παρέα με ντόπια παιδιά.

Προτιμάει την Ρόδο από την Ταϊλάνδη, φυσικά του λείπει η οικογένεια του. Τα βρίσκει όλα ωραία, πράγμα περίεργο γιατί όποιον Έλληνα και να ρωτήσουμε θα βρει κάτι άσχημο. Αυτό δείχνει πόσο άσχημα περνούσε στην Ταϊλάνδη. Συγκεκριμένα όμως του αρέσουν οι πέτρες της Παλιάς Πόλης και οι βοτσαλωτοί δρόμοι, η φύση, το τοπίο της Ελλάδας γενικότερα. Μπορεί να μην ξέρει πολύ καλά ελληνικά και όμως οι αγαπημένες του λέξεις είναι «Συγγνώμη» και «Σ' αγαπώ».

Θέλει να μείνει για πάντα εδώ, για τους φίλους του αλλά και για το σχολείο. Για το σχολείο που εμείς το θεωρούμε δεδομένο και πολλές φορές βαρετό, για αυτόν είναι ένας από τους λόγους που θέλει να μείνει, αφού του δίνει γνώσεις και διέξοδο.

Όταν μεγαλώσει, θέλει να γίνει σεφ και να μάθει τους Ροδίτες τα φαγητά της χώρα του. Το αγαπημένο του φαγητό στην Ταϊλάνδη είναι ένα είδος ψαρόσουπας, Τομνιαμκού, όπως λέγεται, ενώ στην Ελλάδα οι πίτες με φύλλο, ένα όχι και τόσο συνηθισμένο φαγητό, μπορώ να πω, για παιδί της ηλικίας του.

Εύχομαι στον Σεπ, να πραγματοποιηθούν τα όνειρά του και οι στόχοι του, αλλά και να ξανασιμώσει την οικογένειά του. Επίσης όπως και μας συμβουλεύει και ο ίδιος, Να αγαπάμε και να συγχωρούμε.

Τσελιάγκου Ε., Γιαχούπι Ι., Τσάβου Γ. Β3

“Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΞΕΝΟΣ”

Ο Νίκος είναι ένας από τους "Δικούς μας Ξένους" που φοιτούν στο σχολείο μας. Γεννήθηκε στην Τενερίφη, στα Κανάρια νησιά και είναι δεκατεσσάρων ετών. Η μητέρα του είναι Ισπανίδα και ο πατέρας του Έλληνας. Στο θρήσκευμα είναι καθολικός χριστιανός. Όταν ήταν δύο χρονών αυτός με τους γονείς του μετανάστευσαν στην Αθήνα για ένα καλύτερο μέλλον. Ζήσανε εκεί για δύο μήνες και έπειτα μετακόμισαν στο νησί μας για επαγγελματικούς λόγους. Η μητέρα του είναι καθολική χριστιανή στο θρήσκευμα, χωρίς όμως να ακολουθεί τα έθιμα της θρησκείας της εδώ, μόνο όταν πηγαίνει στην Ισπανία προσεύχεται σε καθολικούς ναούς και ακολουθεί τις παραδόσεις των καθολικών. Ο πατέρας του είναι ορθόδοξος, όμως, όπως υποστηρίζει και ο Νίκος, δεν υπάρχουν ουσιαστικοί λόγοι προστριβής μεταξύ ορθόδοξων και καθολικών σε θέματα θρησκείας. .

Το μόνο πρόβλημα που αντιμετώπισε όταν ήρθε στην Ελλάδα ήταν η γλώσσα. Παρ' όλες τις δυσκολίες όμως με αυτήν, ξέρει άπταιστα και την Ελληνική και την Ισπανική με την μόνη διαφορά ότι δεν γνωρίζει τον γραπτό λόγο στα Ισπανικά. Την μητρική του γλώσσα την θεωρεί πιο δύσκολη, γιατί στην Ελλάδα δεν την χρησιμοποιεί καθημερινά. Μας πληροφόρησε, ότι οι Ισπανοί σαν λαός αγαπούν τους Έλληνες και πιστεύει ότι η Ελλάδα δεν έχει προβλήματα που δεν μπορούν να λυθούν. Το μόνο μεγάλο αρνητικό σημείο των Ελλήνων πιστεύει ότι είναι έλλειψη οικολογικής συνείδησης. Παρ' όλα αυτά θεωρεί ότι η Ελλάδα έχει πανέμορφα τοπία και υπέροχη φύση. Αντίθετα μας λέει ότι το θετικό των Ισπανών είναι η αναπτυγμένη τους οικολογική τους συνείδηση, όμως δεν υπάρχει σωστή ρυμοτομία στις πόλεις, γεγονός που τον ίδιο τον ωθεί να θεωρεί τη Τενερίφη μουντή και μίζερη.

Έχει αρκετούς φίλους Ισπανούς, όμως μας λέει με σιγουριά ότι οι Έλληνες αποτελούν την καλύτερη επιλογή, αφού με τους Έλληνες ταιριάζει περισσότερο στη προσέγγιση της καθημερινότητας. Όταν γίνει δεκαοκτώ οι γονείς του θα επιστρέψουν Ισπανία και αφού μεγαλώσει τις αδερφές του, ως κηδεμόνας τους, θα πάει και αυτός, διότι πιστεύει ότι αυτήν την εποχή μπορεί κανείς εκεί να βρει ευκολότερα εργασία. Το επάγγελμα των ονείρων του είναι να γίνει αστυνομικός, γιατί του αρέσει η ασφάλεια, πράγμα που πιστεύει ότι λείπει στην Ελλάδα σε μεγάλο βαθμό.

Όταν ρωτήθηκε ποιά συμβουλή θα έδινε σε όλους τους ανθρώπους απάντησε: <<Ότι δεν σου αρέσει να σου κάνουν μην το κάνεις και εσύ στους άλλους>> και έτσι έκλεισε η συζήτηση μαζί του.

Αυτός ήταν ο Νίκος, ένας από τους ξένους του σχολείου μας, ένας δικός μας "ξένος"

Βασιλική Κονδράρου Γ1

ΕΝΑΣ ΚΟΡΙΤΣΙ ΔΥΟ ΧΩΡΕΣ

Η Κλαούντια είναι μια νεαρή κοπέλα 14 ετών από το Durres της Αλβανίας και είναι συμμαθήτριά μου. Οι γονείς της μετανάστευσαν στην Ελλάδα για την αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής. Η Κλαούντια γεννήθηκε στην Ελλάδα, συγκεκριμένα στην Ρόδο και ζει στην Ρόδο. Παρά όλα αυτά, πηγαίνει κάθε χρόνο στην Αλβανία. Γνωρίζει την μητρική της γλώσσα εξίσου καλά όπως τα ελληνικά. Σε μικρότερη ηλικία δυσκολευόταν να μάθει τα ελληνικά, διότι οι γονείς της μιλούσαν και τις δύο γλώσσες και αυτό της προκαλούσε σύγχυση. Γνωρίζει άπταιστα ελληνικά και θεωρεί πως η αλβανική γλώσσα είναι πιο δύσκολη της ελληνικής, μιας και δεν την χρησιμοποιεί στον γραπτό λόγο. Δεν έχει πρόβλημα να μετακομίσει μόνιμα στην Αλβανία αλλά προτιμά να μείνει στην Ελλάδα, όπου έχει μια όμορφη ζωή και πολλούς φίλους. Νιώθει πως οι ρίζες της βρίσκονται στην Αλβανία κι έτσι σε περίπτωση πολέμου θα έπαιρνε το μέρος της. Ωστόσο, αγαπά την Ελλάδα και θεωρεί πως εκείνο που την χαρακτηρίζει είναι η φιλοξενία της, αυτό όμως που την υποβιβάζει είναι η υπερβολή των Ελλήνων. Αναφέρει πως η Αλβανία είναι μια ζεστή χώρα, με υπέροχους γλυκούς ανθρώπους, ιδιαίτερα τους ηλικιωμένους, όμως η αλβανική κοινωνία είναι καταπιεστική. Η Κλαούντια θα παντρευόταν όποιον εκείνη αγαπούσε ανεξαρτήτως θρησκείας ή καταγωγής. Οι γονείς της κι εκείνη φροντίζουν να ακολουθούν τα έθιμα της Αλβανίας και να μη ξεχνούν τις ρίζες τους. Η μαμά της είναι μουσουλμάνα, ο πατέρας της χριστιανός κι εκείνη δηλώνει άθεη. Μια οικογένεια διαφορετικών θρησκειών και απόψεων, όπου κυριαρχεί η αγάπη. Τέλος, η συμβουλή που θα έδινε η νεαρή στον καθένα μας είναι πως η ομορφιά βρίσκεται στο διαφορετικό.

Αλεξάνδρα Σαλιάνη Γ3

ΤΖΙΝΕΤ ΣΗΜΑΙΝΕΙ... ΔΥΝΑΜΗ

Στην ισπανική γλώσσα η λέξη jinete σημαίνει ποδηλάτης και ίσως, όταν έδιναν αυτό το όνομα στη νέα μου συμμαθήτρια, να ήξεραν πως η ζωή θα της επιφύλασσε ένα ταξίδι για γερές αντοχές!!

Η Τζινέτ, η πανύψηλη, μελαμψή, νέα προσθήκη στην ,ήδη, πολυπολιτισμική τάξη μου! Γεννημένη στον Ισημερινό ,στον γνωστό στους περισσότερους ως Εκουαντόρ, στη πρωτεύουσα Κίτο. Το υπέροχο αποτέλεσμα του έρωτα ενός Έλληνα και μιας Ισπανίδας!

Έζησε μέχρι την ηλικία των οχτώ χρονών στο Εκουαδόρ και λόγω της επιθυμίας και της νοσταλγίας του πατέρα της για την Ελλάδα, εγκαταστάθηκε στη χώρα μας. Η τραγική μοίρα της στέρησε τον μπαμπά της πριν λίγους μήνες, επιφέροντας τεράστια προβλήματα στη καθημερινότητά της και στον ψυχολογικό της κόσμο, αλλά στέκεται αγέρωχη και παλεύει! Σα φάρμακο στη νέα της πραγματικότητα έρχονται οι αναμνήσεις από τα παιδικά της χρόνια στον Ισημερινό, όπου κάθε Κυριακή πήγαιναν Εκκλησία και μετά κατέβαιναν στους κεντρικούς δρόμους και χόρευαν , έτρωγαν και συζητούσαν. Της λείπει αρκετά η ζωή που στερήθηκε αλλά περισσότερο ο πατέρας της.....

Η Τζινέτ ερχόμενη στην Ελλάδα βίωσε κάθε μορφή εκφοβισμού λόγω της απόχρωσης, του ύψους της, του τρόπου ομιλίας της. Θυμάται στο δημοτικό οι συμμαθητές της να της πετάνε μέχρι πέτρες, αλλά δεν έκανε πίσω και δεν άφησε το πρόβλημα να γίνει δικό της. Γρήγορα ξεχώρισε κάποια παιδιά με ανοιχτό μυαλό και ευγενική ψυχή και έτσι διαμόρφωσε τη παρέα της.

Καθόλου ευχαριστημένη από τις εκπαιδευτικές δομές και τη φιλοσοφία του εκπαιδευτικού μας συστήματος είναι αναγκασμένη να φοιτεί μια τάξη παρακάτω από αυτή που αρμόζει στην ηλικία της, γιατί θεωρήθηκε ότι δεν γνωρίζει τα ελληνικά όσο θα έπρεπε, άσχετα αν τα μιλά και τα γράφει άπταιστα!

Στον οικογενειακό της χώρο και στη καθημερινότητά της η Ελληνική και η Λατινική κουλτούρα συγκρούονται συνεχώς , προσπαθώντας η ίδια να συνδυάσει ό,τι καλύτερο και από τις δύο. Στο μέλλον θα ήθελε να της δοθεί η ευκαιρία να γυρίσει στη χώρα της μητέρας της την Ισπανία και να υλοποιήσει το μεγάλο της όνειρο που είναι να γίνει γιατρός, αφού κύριο μέλημα και μεγάλη της χαρά είναι να βοηθά τους συνανθρώπους της.

Η Τζινέτ του απέναντι θρανίου, η « ποδηλάτισσα» της ζωής και των ονείρων, η συμμαθήτρια μου με την ιδιαίτερη προσωπικότητα και το δυναμικό χαρακτήρα, επιμένει να αντιμετωπίζει τις δυσκολίες της ζωής με δύναμη και αισιοδοξία και

όπως λέει η ίδια, «όλοι οι άνθρωποι έχουμε μια πονεμένη ιστορία, επομένως να μη κρίνετε τους συνανθρώπους σας πριν τους γνωρίσετε και ιδιαίτερα πριν δείτε όλες τις παραμέτρους της ζωής που βιώνουν, γιατί η αλήθεια μπορεί και να σας εκπλήξει!!!!»

Ισμήνη- Ηλιάνα Παινέση Γ4

ΤΟ Γ2 ΤΡΑΓΟΥΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ, ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΑ, ΤΟ ΞΕΝΟ... ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΜΑΣ ΞΕΝΟΥΣ!

-Μπ. Μπρεχτ, «Μετανάστες»

«Λαθεμένο μού φαινόταν πάντα τ' όνομα που μας δίνουν:
«Μετανάστες».
Θα πει, κείνοι που αφήσαν την πατρίδα τους. Εμείς, ωστόσο,
δε φύγαμε γιατί το θέλαμε,
λεύτερα να διαλέξουμε μια άλλη γη. Ούτε
και σε μια άλλη χώρα μπήκαμε
να μείνουμε για πάντα εκεί, αν γινόταν.
Εμείς φύγαμε στα κρυφά. Μας κυνηγήσαν, μας προγράψανε.
Κι η χώρα που μας δέχτηκε, σπίτι δε θα 'ναι, μα εξορία.
Έτσι, απομένουμε δω πέρα, ασύχαστοι, όσο μπορούμε πιο κοντά
στα σύνορα,
προσμένοντας του γυρισμού τη μέρα, караδοκώντας το παραμικρό
σημάδι αλλαγής στην άλληνη όχθη, πνίγοντας μ' ερωτήσεις
κάθε νεοφερμένο, χωρίς τίποτα να ξεχνάμε, τίποτα
ν' απαρνιόμαστε,
χωρίς να συχωράμε τίποτ' απ' όσα έγιναν, τίποτα δε συχωράμε.
Α, δε μας ξεγελάει τούτη η τριγύρω σιωπή! Ακούμε ίσαμ' εδώ
τα ουρλιαχτά που αντιλαλούν απ' τα στρατόπεδά τους. Εμείς
οι ίδιοι
μοιάζουμε των εγκλημάτων τους απόηχος, που κατάφερε
τα σύνορα να δρασκελίσει. Ο καθένας μας,
περπατώντας μες στο πλήθος με παπούτσια ξεσκισμένα,
μαρτυράει την ντροπή που τη χώρα μας μολεύει.
Όμως κανένας μας
δε θα μείνει εδώ. Η τελευταία λέξη
δεν ειπώθηκε ακόμα.»
(Μπ. Μπρεχτ, Ποιήματα, μτφρ. Μάριος Πλωρίτης, Θεμέλιο)

Όταν έρχεται ο Ξένος

Τήν ώρα που μέναμε κλεισμένοι στη μεγάλη κάμαρα με τούς σκεπασμένους
καθρέφτες ήρθε Έκείνος, άκάλεστος, ξένος – τί ζητούσε; Έμεις δέ θέλαμε να δούμε,
ν' ακούσουμε, να τόν αναγνωρίσουμε. Τò σκονισμένο του ρούχο έλεητικό – δέ
ζητούσαμε έμεις εύσπλαχνία –, τὰ λυωμένα παπούτσια του άπαιτούσαν συμπάθεια
– δέν είχαμε έμεις να δώσουμε τίποτα –, /ξένος, άκάλεστος, άμέτοχος στη λύπη μας,
ήρθε να λυπηθῆ έμᾶς. Πίσω απ' τὰ σκονισμένα γένεια του /τρεμόφεγγαν τ' άστέρια
του χαμόγελου /με αυτή τήν άυταρέσκεια τῆς έπιείκειας, με τῆ συγκατάνευση τῆς
άρχαιας δοκιμασίας του, σα νάλεγε: Κι αυτό θα περάση, ὅπως οι κεντημένες
μπάντες στους τοίχους τῶν παλιῶν σπιτιῶν σμίγοντας μιᾶ νοικοκυριστική σοφία με
πολλά παράταιρα μεταξωτά λουλούδια – τριαντάφυλλα, γαρύφαλα, πανσέδες (ὄχι
μενεξέδες), κ' οι κορδέλλες ὀλόγουρα οι κεντημένες κίτρινες...
Τί ήθελε;.. Κι ἄν ἔχουμε, δέ θέλουμε να δώσουμε τίποτα. Ἄς μᾶς αφήσουν επιτέλους
στο σεπτὸ σεβάσμιο πένθος μας, στο θάνατό μας, στην περηφάνειά μας να μή

δειλιάζουμε μπροστά στις σκιές τῶν πραγμάτων νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ ἐξαντλήσουμε τὴ στάση τῆς γονυκλισίας μας, ἀκούγοντας παρήγορο τὸν ξυλοφάγο στὶς γωνιές τῆς σιωπῆς... Νὰ φύγη, εἴπαμε. Ξένος, ἀκάλεστος, ὕπουλος, ὑποκρινόταν τὸ φτωχό γιὰ νὰ πιστέψουμε στὸν πλοῦτο μας, νὰ μὴ μᾶς ταπεινώσῃ, νὰ μᾶς δωροδοκήσῃ μὲ τὴν ὀρφάνειά του, μὲ τὴν ἀχάμνια του (ἔδειχνε κιόλας τὰ γυμνά πλευρά του, τὸ φαρδύ του στέρνο), γιὰ ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ μᾶς ἓνα χαμόγελο πάλι, μιὰ νέα μαρτυρία ζωῆς· Κουδούνιζε πάνω μας τὸ βλέμμα του σάν παιδική κουδουνίστρα, νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχή μας σ' ἓνα ἄλλοῦ· ἀναποδογύριζε τὶς τσέπες τοῦ παντελονιοῦ καὶ τοῦ σουρτούκου του νὰ δείξῃ τὸ ἄδειο του, νὰ μᾶς πείσῃ· κι ἀπ' τὶς τσέπες του πέφταν λίγα χνουδία μονάχα, λίγα τρίμματα καπνοῦ μαλακά σὰ νὰ χιόνιζε σ' ἓνα μικρό γκριζοτοπίο, μισό μέτρο, κ' οἱ ἀντεστραμμένες ἄδειες τσέπες του ἦταν σάν τ' αὐτιά ἡμερῶν ζώων ποὺ ἀφουγκράζονται πέρα ἀπ' τὴ σιωπή, ἢ σὰ μικρές ξύλινες σκάλες σ' ἓναν περιστεριῶνα / ὅπου μυρίζει ἀσβέστης, κουτσουλιά καὶ ζεστά πούπουλα. Ἦταν μιὰ ἀρχὴ ἀπὸ μικρὴ τρυφερότητα ποὺ δὲν ξαφνιάζει, δὲ μετατοπίζει· ἦταν μιὰ μετρημένη λήθη, νὰ ξεθαρευτοῦμε, νὰ ἐπεκτείνουμε τὴ μνήμη πρὸς τὰ πέρα ἢ πρὸς τὰ πάνω... Ἀπὸ ποῦ ἔρχονταν αὐτός ὁ Ξένος; Τί ζητοῦσε; Ὁ δρόμος του ἔρχόταν ἀπ' τὸ χτέσ ἢ ἀπ' τὸ αὔριο;

(Γιάνης Ρίτσος -απόσπασμα)

Να σκέφτεσαι τους άλλους

Καθὼς ετοιμάζεις τὸ πρωινό σου, νὰ σκέφτεσαι τοὺς ἄλλους.

Μην ξεχνάς νὰ τᾶίζεις τὰ περιστέρια.

Ὅταν πολέμους ξεκινάς, νὰ σκέφτεσαι τοὺς ἄλλους.

Μην ξεχνάς ὅσους λαχταροῦν τὴν εἰρήνη.

Ὅταν πληρώνεις τὸ νερό, νὰ σκέφτεσαι τοὺς ἄλλους.

Εκείνους ποὺ μόνο τὰ σύννεφα ἔχουν νὰ τοὺς θηλάσουν.

Ὅταν γυρνάς στο σπιτικό σου, νὰ σκέφτεσαι τοὺς ἄλλους.

Μην ξεχνάς ὅσους ζουν σε ἀντίσκηνα.

Ὅταν τὰ ἀστέρια μετράς πρὶν κοιμηθεῖς, νὰ σκέφτεσαι τοὺς ἄλλους.

Εκείνους ποὺ δὲν ἔχουνε πού νὰ πλαγιάσουν.

Ὅταν ελεύθερα μιλάς, νὰ σκέφτεσαι τοὺς ἄλλους.

Εκείνους ποὺ δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ μιλήσουν.

Καὶ καθὼς σκέφτεσαι ἐκείνους τοὺς ἄλλους,

στον εαυτό σου γύρισε καὶ πες:

«Ἀχ καὶ νὰ ἦμουν ἓνα κερὶ στο σκοτάδι».

Ποίημα ἀπὸ τὴν ἐκδόση «Μαχμούντ Νταρούις»

Άραγε πόσα μικρά παιδιά,
πουλιά κυνηγημένα
μπορούν να ονειρεύονται ήσυχα τα βράδια
Όταν οι εφιάλτες του πρωινού τα κυνηγούν
ακόμη και μέσα στις φωλιές
που κρύβονται φοβισμένα
Σε ποιον Θεό, ποια γλώσσα να μιλούν
ποια προσευχή κρυφά
με την ανάσα τους να ψιθυρίζουν

Τι όνειρα να βλέπει,
ο Χοακίμ από το Καμερούν
ο Ασάν από την Αλγερία
ο Καμίλ από την Αλβανία
η Εσμέ από την Νιγηρία
ο Νάσσερ από το Πακιστάν
η Τζεϊλά η μικρή Ρομά

Άραγε πώς ν' αντέχουν
αυτά τα μικρά πουλιά
κάθε βράδυ, ξάγρυπνα και νηστικά
με μάτια υγραμένα
στις χώρες των ονείρων τους
να φτερουγίζουν.

Ανώνυμος.

M

A

Z

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΜΕ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Γυρίζω σπίτι περίπου στις τρεις μετά από μια έντονη μέρα. Τα ρούχα μου σκισμένα, τα παπούτσια μου γεμάτα λάσπη, τα μαλλιά μου ανακατωμένα σαν να με φύσηξε αέρας που απέμεινε από τα μελέμια. Όχι δεν εργαζόμουν στο εργοστάσιο από τις έξι τα χαράματα. Έπαιζα μπάλα με τους φίλους μου στο σχολείο. Είναι όλοι μικρότεροι από μένα , περίπου 13 με 15 ετών όλοι Έλληνες, ενώ εγώ 17 ετών από Ταϊλάνδη.

Πάω στην κουζίνα. Η μυρωδιά της κοτόπιτας που ψήνεται με βάζει σε πειρασμό, μιας και είναι το αγαπημένο μου φαγητό στην Ελλάδα. Είμαι δελεασμένος να ανοίξω τον φούρνο και να την δοκιμάσω. Το τραπέζι δεν είναι στρωμένο. Παράξενο. Η μαμά θα έχει πάει στο mini market εδώ κοντά να αγοράσει κάτι που της λείπει για τη σαλάτα ή για το τομνιακού που έχει υποσχεθεί να μαγειρέψει το βράδυ. Ξέρει πόσο μου αρέσει το φαγητό αυτό, επομένως το κάνει συχνά. Είναι σούπα που περιέχει θαλασσινά, κυρίως καρκινοειδή όπως γαρίδες. Είναι παραδοσιακό πιάτο της Ταϊλάνδης.

Στο δωμάτιο μπαίνει ο αδερφός μου. Είναι μερικά χρόνια μικρότερος και ο πιο πονηρός, με την καλή την έννοια πάντα. Δεν μου μοιάζει. Ίδιος η μαμά. Έχω περισσότερα κοινά με τον μπαμπά , σε εμφάνιση και χαρακτηριστικά.

- Πού ήσουν μικρέ ; τον ρωτάω
 - Χμ;
 - Πού ήσουν σε ρωτάω; Με φωνή πιο στιβαρή.
- Βγάζει τα ακουστικά και με κοιτά όλο απορία.
- Γιατί φωνάζεις; Τι σ' έπιασε και γκαρίζεις; Θεε να μας ξεκουφάνεις; Ορίστε, λέγε τι θεε.
 - Μη μας φας κιόλας. Που ήσουν σε ρώτησα.
 - Σχολείο και μετά για βόλτα στο γήπεδο με κάτι φιλαράκια
 - Εσύ;
 - Σχολείο και μετά πλατεία για καφέ και ποδόσφαιρο.
 - Ωραία πέρασες, ε;
 - Καλά ήταν, τα συνηθισμένα. Απαντάω
 - Η μαμά πήγε δίπλα να πάρει λεμόνια
 - Το κατάλαβα, χαζό δεν είμαι αλλά ok.
 - Θα γυρίσει, όπου να ναι οπότε άλλαξε ρούχα. Βρωμάς σαν κοπριά αλόγου, μου λέει με το γνωστό ειρωνικό υφάκι που ξέρουμε και αγαπάμε.

- Εντάξει , εντάξει. Κάνω να φύγω, να πάω στο δωμάτιό μου.
- Α! δεν σου 'πα , αναφωνεί λίγο πριν βγω από την κουζίνα.
- Τι έγινε ; αναρωτιέμαι
- Πήρε ο μπαμπάς
- Αλήθεια; Τι είπε ; Του λείψαμε; Τι κάνουν οι άλλοι; Τι κάνει η γιαγιά; Μίλα λοιπόν!
- Αν με αφήσεις να ανασάνω και πάψεις τις ερωτήσεις τις μαζεμένες, ίσως να έχω μια ευκαιρία να σου μιλήσω.
- Συγγνώμη .
- Συγχωρεμένος. Τέλος πάντων όλοι είναι καλά και του λείπουμε πολύ και μάλλον θα έρθουν στις διακοπές των σχολείων στην Ελλάδα.
- Τέλεια! αναφωνώ
- Είπε μάλλον, που σημαίνει μπορεί ναι, μπορεί και όχι .
- Πάντα να μου χαλάσεις τη διάθεση
- Δε στη χαλάω, λέω τα πράγματα όπως είναι.

Δεν ξέρω τι να του απαντήσω. Γνωρίζουμε και οι δύο καλά την κατάσταση πίσω στην πατρίδα. Δεν είναι και η καλύτερη, αυτό το μόνο σίγουρο.

Ακούω κλειδιά και την πόρτα να ανοίγει. Η μαμά είναι μαζί με την μικρούλα μας αδερφή, την κρατά στο ένα χέρι και στο άλλο μια σακούλα λεμόνια. Κατευθύνεται στη κουζίνα και μας χαιρετά.

- Ήρθατε αγάπες μου; Πώς περάσατε; Πώς ήταν το σχολείο;
- Μια χαρά μαμά. Απαντήσαμε και οι δύο
- Χαίρομαι. Ελάτε, πλύνετε τα χέρια σας και καθίστε να φάμε.
- ΟΚ, μαμά.

Αφού πλέναμε τα χέρια μας, εγώ, ο αδερφός, η αδερφή και η μαμά καθόμαστε να φάμε τη λαχταριστή κοτόπιτα που είχε μόλις βγει από τον φούρνο. Κατά την τη διάρκεια του φαγητού, μοιραζόμαστε τα νέα για τη μέρα μας. Όλων μας ήταν κουραστικές αλλά τουλάχιστον ευχάριστες. Επιλέγω να μην αναλύσω το ενδεχόμενο να έρθει και η υπόλοιπη οικογένεια για τις διακοπές στην Ελλάδα καθώς ξέρω πως είναι ένα ευαίσθητο και οδυνηρό θέμα, οπότε αποφεύγω να το συζητήσω.

Μόλις τελειώσαμε το φαγητό , πλένουμε τα πιάτα, μαζεύουμε το τραπέζι και συγυρίζουμε την κουζίνα. Όλοι βοηθάμε τη μαμά που δουλεύει σκληρά για να μας φροντίσει.

- Γεια στα χέρια σου μαμά! Υπέροχη η κοτόπιτα, την επαινώ.

- Ευχαριστώ αγόρι μου, για σας την κάνω έτσι νόστιμη όπως πάντα όλο αγάπη. Άντε, πάτε στα δωμάτιά σας να ξεκουραστείτε, να ξεκουραστώ και 'γω και να διαβάσετε για αύριο.
- Τι να διαβάσουμε; Ρωτά όλο έκπληξη ο αδερφός μου, είναι Σάββατο, δεν έχουμε σχολείο, διαμαρτύρεται .
- Εντάξει, μη μου κόψεις το κεφάλι, του λέει και κάνει νόημα να πάμε στα δωμάτιά μας.

Μέσα σε πέντε λεπτά έχουμε εξαφανιστεί ο καθένας στον κόσμο του.

Ξαπλώνω στο κρεβάτι κοιτάζοντας το ταβάνι. Σκέφτομαι, επεξεργάζομαι, αποφασίζω. Θα κάνω μία βόλτα στο πάρκο δίπλα να ηρεμήσω. Σηκώνομαι, παίρνω κινητό κλειδιά και κατεβαίνω στην είσοδο. Από κει περπατώ δύο λεπτά και βρίσκω τον εαυτό μου στο πάρκο. Κάθομαι σε ένα παγκάκι και αναστενάζω. Το βλέμμα μου πέφτει στο πιο αγαπημένο μου πράγμα στην Ελλάδα, χώρα που θεωρώ σαν τη δεύτερη πατρίδα μου, Πέτρες!!!! Κοιτάζω τις πέτρες και τα φυτά που είναι εγκλωβισμένα πάνω, γύρω και ανάμεσά τους. Στην Ταϊλάνδη, σε αντίθεση με την Ελλάδα, το ανάγλυφο είναι μονότονο , δεν υπάρχει παρά μόνο άμμος και θολά νερά. Στη θρησκεία μου λατρεύονται 33 εκατομμύρια θεοί, ωστόσο ο θεός στον οποίο εγώ πιστεύω ονομάζετε Put. Ξεκινώ λοιπόν να προσεύχομαι και να του ζητώ να πραγματοποιήσει μια επιθυμία μου. Μου είναι αδύνατο να συγκεντρωθώ και ο νους μου ταξιδεύει στην πατρίδα και στον μπαμπά. Πόσο μου λείπουν. Σαν χθες μου φαίνεται ότι ήμουν εκεί και έπαιζα με τα αδέρφια μου.

4 με 5 χρόνια νωρίτερα.

Είναι αποφασισμένο. Θα μεταναστεύσουμε. Θα φύγουμε αφήνοντας πίσω όλα όσα ξέρουμε. Είναι ο μόνος τρόπος να πορευθούμε με αξιοπρέπεια. Και οι λόγοι ... καθαρά βιοποριστικοί. Το γεγονός πως θα χωριστώ από τη μισή οικογένεια με τρελαίνει. Δεν θέλω να το δεχτώ! Δεν θέλω να φύγω για μια άγνωστη χώρα. Πρέπει όμως αν θέλω να σπουδάσω μαγειρική και να κυνηγήσω το όνειρό μου, να γίνω μεγάλος σεφ! Τα περισσότερα παιδιά δεν είναι το ίδιο τυχερά στη χώρα μου. Πολλά από αυτά για να επιβιώσουν εκδίδονται στην πορνεία από μικρή ηλικία, δουλεύουν σε οποιαδήποτε δουλειά. Δεν είναι τυχαίο που η Ταϊλάνδη είναι η πρώτη χώρα στον σεξουαλικό τουρισμό. Ελκύει όλους τους παιδεραστές, ασχέτως αν είναι ένα πολύ όμορφο και τουριστικό μέρος. Αδίστακτοι παιδόφιλοι έρχονται κάθε χρόνο και ποτέ το τέλος δεν είναι καλό. Για αυτό πρέπει να φύγουμε, να χωριστούμε, να επιβιώσουμε με αξιοπρέπεια. Δεν καταλαβαίνω όμως γιατί να μην έρθει και ο μπαμπάς μαζί και κανείς δεν μπήκε στον κόπο να μου το εξηγήσει, οπότε μάλλον δεν θα το καταλάβω ποτέ. Λίγες μέρες μετά την ανακοίνωση αυτή βρισκόμαστε σε ένα αεροπλάνο με προορισμό την Ελλάδα. Μου θυμίζει το ρητό που λένε εδώ στην Ελλάδα, «στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα»! Μόνο που το άγνωστο είναι γνωστό και η ελπίδα άγνωστη. Θέλαμε καιρό να προσαρμοστούμε στο νέο περιβάλλον με τα καινούργια δεδομένα, αλλά τα καταφέραμε. Η δουλειά που βρήκε η μαμά είναι

πολύωρη και κουραστική, ωστόσο πληρώνεται καλά και είναι καθώς πρέπει. Στην αρχή καθόμουν μαζί με τα αδέρφια μου στο σπίτι, έρχεται όμως ο καιρός να πάω σχολείο και να αποκτήσω την ελληνική παιδεία. Δεν έχω άγχος ή αγωνία. Το αίσθημα που με κυριεύει είναι ο φόβος. Νιώθω σαν το ψάρι έξω από το νερό. Πρέπει να βγάλω από μέσα μου τα αρνητικά συναισθήματα και να γεμίσω αισιοδοξία. Έτσι λοιπόν μια μέρα περπατώ με τη μαμά μου και περνώ την είσοδο του νέου σχολείου. Δεν καταλαβαίνω τι γράφει η πινακίδα δίπλα μιας και έμαθα μόνο δύο λέξεις στα Ελληνικά... «σ' αγαπάω» και «συγγνώμη. Μου φαίνεται πως γράφει πολύ παράξενα γράμματα. Ρωτάω τη μαμά τι λέει η πινακίδα

- 4^ο Γυμνάσιο Καζούλλειο , το όνομα του σχολείου, απαντά και εγώ κουνώ το κεφάλι.

Μπαίνουμε μέσα στο προαύλιο Τεράστιο. Δεν στεκόμαστε για πολύ εκεί. Κατευθυνόμαστε στο γραφείο, εκεί που κάθονται οι καθηγητές. Είμαι σαν χαμένος. Η μαμά συζητά με έναν από αυτούς με τα ελάχιστα Ελληνικά που έμαθε, συμπληρώνει κάτι χαρτιά και περιμένει.

Μετά από λίγο έρχεται, με φιλά στο μέτωπο και μου λέει:

- Μην ανησυχείς, όλα θα είναι μια χαρά. Θα σου δείξουν την τάξη σου και τους συμμαθητές σου. Φεύγω γιατί έχω αργήσει στη δουλειά και φεύγει.

Ένας μου κάνει νόημα να τον ακολουθήσω. Τον ακολουθώ. Ανεβαίνουμε σκάλες, περνάμε διαδρόμους και φθάνουμε μπροστά από μία πόρτα, η οποία ανοίγει και μπαίνουμε σε μια αίθουσα με καρέκλες και θρανία. Μια γυναίκα είναι στην αίθουσα καθισμένη στην έδρα και ρωτά..

- Τι έγινε; Συνέβη κάτι;
- Συγγνώμη που σας διακόπτω. (Προς τους μαθητές) θέλω να σας παρουσιάσω ένα καινούργιο παιδί το οποίο θα είναι στην τάξη σας από και πέρα. Καλωσορίστε τον Chanutran Thamnao από την Ταϊλανδή.

Όλοι με χαιρετούν ακόμα και η γυναίκα που στην αρχή μου φάνηκε στριμμένη. Ο κύριος που με παρουσίασε μου δείχνει ένα θρανίο και μου κάνει νόημα να καθίσω. Κάθομαι. Η καθηγήτρια σηκώνεται λέει κάτι στον κύριο, ο οποίος μετά από δύο λεπτά φεύγει.

Τα παιδιά που ως επί το πλείστον είναι αγόρια και αρχίζουν να με περιβάλλουν και να κάνουν ερωτήσεις για να με γνωρίσουν. Οι ερωτήσεις γίνονται στα αγγλικά καθώς δεν έχουμε άλλο τρόπο να επικοινωνήσουμε.

Η αλήθεια να λέγεται χαίρομαι που θέλουν να με μάθουν και να με εντάξουν στις παρέες τους. Τα υπόλοιπα είναι περιττά και η ανακούφισή μου μεγάλη. Την επόμενη μέρα ξυπνώ νωρίς και πάω με κέφι στο σχολείο. Έχω ήδη δεθεί με κάποια άτομα Έλληνες , καλά παιδιά και ενδιαφέροντα. Η διάθεσή μου χαλάει όταν ξεκινά το μάθημα. Γλώσσα, δύσκολο μάθημα. Δύσκολα τα Ελληνικά, δυσκολότερο από τη γλώσσα μου. Δε με βοηθά το γεγονός πως δεν καταλαβαίνω λέξη. Δεν υπάρχει κάτι που μπορώ να κάνω προς το παρόν. Το σημαντικό είναι πως δεν θα είμαι μόνος σας την καλαμιά στον κάμπο.

Κάπως έτσι περνούν τα χρόνια. Με φίλους παρέα και δίχως την υπόλοιπη οικογένεια. Τους μιλάω συχνά αλλά δεν αρκεί. Όσο αφορά τα Ελληνικά, όλο και μαθαίνω να καταλαβαίνω και να συνεννοούμαι . Φυσικά υπάρχουν και άλλοι Ταϊλανδοί μετανάστες αλλά προτιμώ για παρέα τους Έλληνες.

Οι σκέψεις μου επιστρέφουν στο σήμερα. Νυχτώνει. Πως περνά η ώρα όταν κάποιος είναι αφηρημένος. Πάω σπίτι. Στη κουζίνα κάθεται η μαμά και μαγειρεύει.

- Πού ήσουν; Ρωτά....
- Πάρκο, δίπλα. Απαντώ με τόνο μίζερο και κλείνομαι στο δωμάτιό μου.

Μια ώρα αργότερα, τρώμε το τομνιακού που είχα ζητήσει . Πεντανόστιμο όπως πάντα. Δεν τρώω όμως πολύ. Το τηλεφώνημα του μπαμπά ταλαιπωρεί ακόμη το μυαλό. Η μαμά το αντιλαμβάνεται και με καθησυχάζει.

- Πήρε ο μπαμπάς και είπε να ετοιμάσουμε το σπίτι. Θα έρθουν για δύο εβδομάδες στην Ελλάδα.
- Αλήθεια;;;;;; Αναφωνώ ξαφνιασμένος!!!!

Κουνά το κεφάλι της, σα να συμφωνεί. Τη στιγμή αυτή είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο. Θα δω μετά από χρόνια τον μπαμπά και τα αδέρφια μου τα μεγαλύτερα. Το βράδυ δεν μπορώ να κοιμηθώ από τη χαρά μου. Σκέφτομαι πως τελικά εισακούστηκε η ευχή μου από το Θεό μου. Για πρώτη φορά μετά από χρόνια νιώθω ολόκληρος και ευτυχισμένος, και στο ελληνικό λεξιλόγιο μου προσθέτονται άλλες δύο λέξεις..... « Σε ευχαριστώ Θεέ μου!!!»

Σταυρούλα Γεωργιάδου Β2

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Στην αξιότιμη κυρία **Μίνα Παπαστεργίου** για την ευγενική χορηγία της έντυπης έκδοσης της εν λόγω εκπαιδευτικής δραστηριότητας.

Στον πανεπιμοιοιοιότατο κύριο **Μιλτιάδη Κωνσταντίνου** και την ελλοιοιότατη κυρία **Βασιλική Μητροπούλου** για την επιστημονική αρωγή.

Στον αξιότιμο κύριο **Γιώργο Κωνσταντίνου** για τη συνεχή και συνεπή ανατροφοδότηση των διδακτικών προσεγγίσεων του ΜτΘ.

Λήψη φωτογραφιών **Αθανάσιος Ζαγορας Α1**.

Συμμετέχοντα τμήματα:

A1,A2,A3,B1,B2,B3,Γ1,Γ2,Γ3,Γ4.

Συντονιστής εκπαιδευτικός :

Κλιάρη Ιωάννα ΠΕ01